

O czym piszą inni?.. Największy doraźny budżet wojskowy

Możliwość naprawienia krzywdy emerytom.

„Jedność”, żywo redagowany organ urzędniczy, podaje wniosek posła Hoffmana do rządu o uchylenie dekretu Prezydenta Rzplitej z 22 listopada 1935, wprowadzającego obniżkę emerytur urzędniczych. W „uzasadnieniu” wnioskodawca zwraca uwagę na następujące momenty:

„Uposażenia emerytów zostały zredukowane już w ostatnich trzech latach o przeszło 37 procent. Zaś dwa obciążenia (podniesienie podatku od wynagrodzeń i pod. dochodowego) obniżają je o dalszych 8 do 16 procent, co ma już charakter niezmiernie niesprawiedliwego, wyjątkowego pokrzywdzenia. Dekret Prezydenta Rzplitej z dnia 22. XI. 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 521), zarządza odliczenie emerytom jednej czwartej części lat służby zaborczej, co wyrażałoby się w dalszej obniżce emerytur, sięgającej do 18 procent”.

37 + 16 + 18 = 71... W każdym zaś razie najzupełniej realnem jest następujące obliczenie: 37 + 18 = 55. Tyle stracili emeryci — 55 proc... Przynajmniej wniosek posła Hoffmana wskazuje „Jedność” źródło, z którego można pokryć projektowane cofnięcie obniżki emerytur: — redukcję dodatków funkcyjnych o 50 proc.

„Dodatki funkcyjne — pisze — wynoszą 40 milionów zł. zgórą. Redukcja o 50 procent, da ponad 20 milionów złotych oszczędności. Suma ta wystarczy na pokrycie 12 do 15 milionów zł., zamierzonych oszczędności na emeryturach, zaś nadwyżkę 5 do 8 milj. złotych należałoby obrócić na pomieszczenie około jednego miliona młodzieży, pozbawionej dobrodziejstwa oświaty.

Ofiary, jakiego ponieśli pobierający dodatki funkcyjne, przy tej obniżeniu do 50 procent, nie pozostają w żadnej proporcji do powagi związanych z tem zagadnień.

Świat pracy zagrożony w swych pracach, z zapartym tchem oczekuje zgłoszenia odpowiedniego wniosku. Poseł, który tego dokona, przekaże zapewne swe nazwisko pamięci przyszłych pokoleń”.

Projekt „Jedności” zasługuje na rozpatrzenie i — uwzględnienie.

Gen. Sikorski o sojuszach Polski.

W aktualnej sprawie „polskiej tezy bezpieczeństwa” pisze gen. Wład. Sikorski w „Kurjerze Warszawskim”:

„Interes żywotny Rzeczypospolitej — pisze — wskazuje dzisiaj Polsce podjęcie inicjatywy w kierunku zgrupowania wokół siebie państw słabszych środkowej i wschodniej Europy, co dla nich jest kwestją życia i śmierci, a co wzmocniłoby potężnie naszą pozycję w Europie.

Taki blok państw, sięgający od Bałtyku do morza Czarnego i Adryatyku, przyspieszyłby zjednoczenie Europy i postawiłby tę doniosłą sprawę na gruncie realnym. Za utworzeniem zespołu państw tego rodzaju przemawia koniunktura obecna, niezwykle korzystna dla inicjatywy o tym typie. Odpowiadałaby ona bowiem całkowicie interesom materialnym i politycznym polityki zachowawczej Zachodu. Podobna zmiana równowagi europejskiej doprowadziłaby sama przez się, bez wywołania nawet zbrojnego konfliktu, do uregulowania istniejących nieporozumień i do zlikwidowania przeszłości.

Polityka, służąca tym celom, uzgodniona z naturalnym sojusznikiem Polski — Francją i zharmonizowana z Anglią, byłaby powitana z żywą sympatią przez społeczeństwo francuskie i angielskie”.

P. Moraczewski przeciw p. mln. Beckowi.

„Front Robotniczy”, organ p. Moraczewskiego, twierdzi, jakoby polityka zagraniczna min. Becka, nie była zgodną z założeniami Marsz. Piłsudskiego.

„Od dłuższego czasu — pisze „Front Robotniczy” — jesteśmy świadkami szeregu faktów, z których wynikałoby, iż wbrew koncepcji Marszałka Piłsudskiego, który przez zbliżenie z Niemcami chciał uzyskać swobodę dla polskiej polityki zagranicznej, i pomimo teoretycznych założeń — na czoło naszej polityki zagranicznej wysuwa się gorliwe kulturowanie przyjaźni i dobrych stosunków z Niemcami, kosztem ochładzania się stosunków z innymi państwami i to państwami pokojowcami”.

Co nas kosztuje „przyjaźń” z Niemcami!

„Goniec Warsz.” zestawia systematycznie ataki grupy „pułkowników” na rząd obecny. A więc — atak „Gazety Polskiej” na Rektora Uniwersytetu Warszawskiego, tj. na min. Świętosławskiego, — atak p. Sta-

wejdzie pod obrady parlamentu angielskiego.

Rozważania prasy angielskiej od dwa dni dotyczą głównie projektu doraźnego wzmocnienia stanu obrony W. Brytanji na wodzie, lądzie i w powietrzu a jak zauważa „People” — chodzi w tym wypadku

o najwyższy doraźny budżet wojskowy

jaki kiedykolwiek stanął na porządku dziennym obrad ciał parlamentarnych w okresie pokoju. Szczegóły pewne podaliśmy już wczoraj.

Fakty, które przy tej sposobności prasa mogła ujawnić, polegają na tem, że rząd angielski zażąda doraźnie 300 milionów ft. szt., która to suma pokryta zostanie częściowo zapomocą nowej pożyczki państwowej, a częściowo za pośrednictwem bonów skarbowych. Dwie trzecie tej sumy, a więc 200

miljonów funtów, zostaną zużyte na cele wojskowe w okresie najbliższych sześciu lat z tem, że w pierwszym rzędzie nastąpi reorganizacja floty morskiej. Co do tego programu morskiego, podaje się jak następuje: Flota W. Brytanji otrzyma nowych 11 okrętów linjowych, 36 krążowników, 120 torpedowców, 30 łodzi podwodnych i 3 awjonomatki. Koszt budowy linjowca nowego typu ustalono przedsięwzięcie na 7.5 milionów funtów szt., krążownika na 3 miliony, koszt budowy awjonomatki wahać się będzie między 2 a 3 milj. funtów.

Co do reorganizacji lotnictwa angielskiego, wymienia się nieprawdopodobną cyfrę 12.000 nowych aparatów, jakoteż 30 nowych lotnisk.

Wojska lądowe otrzymają ogólnie doraź-

ny budżet 4 miliony funtów, które użyte będą przede wszystkim na zakup czołgów, wołów pancernych i na motoryzację. W związku z tem mówi się m. in., że nadszedł już kres kawalerji angielskiej, którą całkowicie zastąpią oddziały zmotoryzowane. Już w tej chwili 8 pułków kawalerji, a wśród nich słynny 3 pułk królewskich huzarów rozporządza 8-osobowymi samochodami specjalnego typu — jak to wskazuje załączona ry-

czka spowodu kolejki na Kasprowy, — wolałoby nie mówić o tem, jak p. Schacht „pożyczył sobie przymusowo od Polski” grube miliony, musiał wesprzeć p. Ulrycha, że przytem wyszło na wierzch, co kosztują „dobre stosunki” z Niemcami, o które tak zabiegał min. Beck i cała grupa pułkownikowska, a które wcielali w życie min. Butkiewicza na odcinku kolejowym, ministrowie Zarzycki i Reichman na odcinku handlowym, to nie wina p. Miedzińskiego. Wcześniej czy później Polska do wiedziałaby się, co nas kosztują „dobre stosunki” z Niemcami. Inna rzecz, jak się czuli w trakcie dyskusji twórcy „zgody” polsko-niemieckiej”.

czący podkreśla wybitną poprawę wzajemnych stosunków w Rosji i Anglii. Poprawa ta — piszą w Londynie — przybierze konkretną formę już w czasie najbliższym w ten sposób, że złagodzeniu ulegną przeciwności, istniejące dotąd w angielskiej i sowieckiej polityce odnośnie do Dalekiego

Szczegóły niezwyčajnego programu.

W sprawie powyższego programu reorganizacji angielskiej siły zbrojnej przynosi „Polska Zbrojna” następujące szczegóły: —

Zmechanizowana kawalerja.

Jednostki kawalerji mają być przekształcone w zmechanizowane, ruchliwe dywizje (Mechanised Mobil Divisions), składać się zaś będą z trzech typowych członów: z brygady lekkich czołgów, samochodów pancernych i kawalerji zmotoryzowanej, obejmującej także bataljony piechoty regularnej, bataljony strzelców i bataljony karabinów maszynowych.

Reorganizacja kawalerji ma się odbyć w dwóch stadiach: najpierw zmodernizowana zostanie brygada kawalerji, stacjonowana w Egipcie, która zostanie przekształcona w jednostkę zmotoryzowaną, składającą się z pułku samochodów pancernych, z pułku kawalerji zmotoryzowanej i z pułku lekkich czołgów; równocześnie podlegnie modernizacji 2 brygada kawalerji. Następnie przewidziana jest reorganizacja 1 brygady, stacjonowanej w Adlershot. Pozostałe pułki kawalerji, które nie ulegną modernizacji, mają być zmienione o tyle, żeby można było użyć ich szybko do obrony przeciwlotniczej w zagrożonych miejscach.

Celem zamierzonych zmian organizacyjnych jest zwiększenie szybkości, siły ognia i zasięgu operacyjnego, co zostanie osiągnięte już w roku bieżącym, we wszyst-

Wschodu i Azji Środkowej. Równocześnie zapewnia się jednak, że nie doszło do żadnego załatwienia tych problemów na piśmie, a jedynie ustalono porozumienie ustne, przyczem zaznaczyła się współpraca państw Bliskiego Wschodu, t. j. Turcji, Iraku, Iranu a także Afganistanu. Szczególną uwagę zwrócił fakt przyłączenia się do układu o nieagresję wymienionych ostatnio państw mahometańskich, także Afganistanu, który

dotąd był terenem rozgrywki

między W. Brytanją a Sowietami. Przystąpienie Afganistanu do układu państw mahometańskich Bliskiego Wschodu, niejako pod wspólną egidą W. Brytanji i Rosji uważane jest za szczególnie ważne pociągnięcie ze strony Sowietów.

Delegowany na pogrzeb króla Jerzego czerwony marsz. Tuchaczewski jest także przedmiotem szczególnej uwagi. Nie ukrywa się faktu, że zatrzymał się on dłużej, celem zaznajomienia się z angielskim przemysłem wojennym i rozpoczął już zwiedzanie fabryk broni. Dotąd zaznajomili się z urządzeniami „Farey-Air”, gdzie przeprowadził fachowe rozmowy z kierownictwem. W dniach najbliższych zapozna się przede wszystkim z budową czołgów i obecny będzie na pokazie najnowszego angielskiego modelu. Mówi się również o tem, że sprawa bezpieczeństwa Austrii weszła w nowe stadijony, a inicjatywę w tym kierunku przypisuje się interwencji Litwinowa, który jakoby doszedł w tej mierze do całkowitego porozumienia z min. Edenem. Ta okoliczność prawdopodobnie rozstrzygnęła co do zmiany marszruty austriackiego wicekanclerza Starhemberga, który zaniechał swego pierwotnego zamiaru odwiedzenia arcyksięcia Ottona, przebywającego w Belgji.

Trzeźwiejszą ocenę położenia przyniósł natomiast „Times”, którego artykuł wstępny p. t. „Nowy okres w Rosji sowieckiej” stwierdza, że istnieje gruntowna sprzeczność między teorią a praktyką. „Rząd sowiecki — pisze ten dziennik — dąży do przyjaźni z innymi rządami, Komintern, do którego należą członkowie rządu sowieckiego, działa natomiast na rzecz obalenia tych samych właśnie obcych rządów. Obecnie Sowiety pragną zbagatelizować działalność Kominternu, ale rządy państw innych uczynić tego nie mogą. Żadne zarządzanie nie przyczyniłoby się bardziej do poparcia oficjalnej polityki rządu sowieckiego, jak wyrażone oświadczenie, precyzujące stanowisko jego wobec Kominternu”.

(J. B.)

kich jednostkach kawaleryjskich w kraju (również w brygadzie, w Egipcie). Formacje zagraniczne zreformowane będą w drugiej fazie, a siły zbrojne w Indiach dopiero po roku 1939.

Nowe bataljony karabinów maszynowych będą się składały z kompanij, uzbrojonych w działa przeciwczołgowe, i zmechanizowanych oddziałów zwiadowczych, których skład nie jest dotychczas znany; bataljony strzelców będą miały kompanię sztabową, pluton moździerzy, pluton lekkich karabinów maszynowych i 16 plutonów strzelców, wyszkolonych równocześnie w obsłudze karabinów maszynowych.

Zmiany organizacyjne w piechocie.

Dwa bataljony gwardji pieszej i 13 pułków piechoty zostanie przekształconych w jednostki karabinów maszynowych. Reszta gwardji i pułków piechoty wystawi nowe bataljony strzelców. Zadaniem reorganizacji, przewidzianej w piechocie, jest zmniejszenie stanu liczebnego dywizji piechoty, przy równoczesnym powiększeniu ilości broni pomocniczej (karabinów maszynowych i dział przeciwczołgowe), lepsze, taktyczne skoordynowanie broni, udoskonalenie użycia i skuteczności nowoczesnych środków walki, uproszczenie wyszkolenia i zaopatrywania w czasie wojny.

Reszta pułków piechoty objęta będzie reorganizacją później.

Król Edward VIII.

(Korespondencja własna).

Londyn, 3 lutego 1936 r.

O nowym królu W. Brytanji wiadomo naogół niewiele. I właśnie dlatego rozdyma się i podnosi do wagi argumentów politycznych różne uboczne zdarzenia z przeszłości księcia Walji. Ponieważ Edward VIII władał dobrze językiem niemieckim i wyraził zdanie, że należy przeszłość wojenną pogrzebać i podać Niemcom rękę, dopatrzono się w nim przyjaciela Rzeszy i kanclerza Hitlera. A że pozatem rzadko ukazywał się w łożu swej w Izbie Gmin, dopatrzono się w tem

krytyki procedury parlamentarnej, stąd zaś do nalepienia etykiety zwolennika faszyzmu było niedaleko.

Na oblicze polityczne młodego króla rzucają więcej światła dwa wydarzenia z jego życia jako ks. Walji. Gdy kilka lat temu objeżdżał okręgi przemysłowe Anglii, dotknięte ciężkim kryzysem, oprowadzali go burmistrzowie po dzielnicach stosunkowo mniej zrujnowanych i czystszych; książę wycofał się zrzęcznie spod opiekuńczych skrzydeł i razem z dziennikarzami przyglądał się

